

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Obo/18/2017
Identifikačné číslo spisu:	1099899746
Dátum vydania rozhodnutia:	11.07.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Veselá Zemaníková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:1099899746.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemaníkovej a členiek senátu Mgr. Ľubomíry Kúdelovej a JUDr. Kataríny Pramukovej, v právnej veci žalobcu: ADAMS and Co., INC, so sídlom 1013, Centre Road, Wilmington, DE 19805, USA, zastúpeného advokátskou kanceláriou iTRUST Legal, s.r.o., so sídlom Seberínho 2, 821 03 Bratislava, IČO: 36 808 181, proti žalovaným: 1/ GRATIO HOLDINGS LTD., so sídlom Maximou Michailidi, 6 MAXIMOS PLAZA, TOWER 3, 4th floor, flat/office 401, 3106 Limassol, Cyprus, zastúpeného JUDr. Robertom Orawetzom, advokátom, so sídlom Cukrová 14, 813 39 Bratislava, 2/ U. S. Steel Košice, s.r.o., so sídlom Vstupný Areál U. S. Steel Košice, 044 54 Košice, IČO: 36 199 222, zastúpeného Advokátska kancelária Roman Kvasnica a partneri s. r. o., so sídlom Sad A. Kmeťa 24, 921 01 Piešťany, IČO: 36 866 598, o zaplatenie 16 027 616,07 USD s príslušenstvom, vedenej na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 4Cb/1/2013, o odvolaniach žalovaného 1/ a žalovaného 2/ proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 28. marca 2017, č. k. 4Cb/1/2013-2110, takto

rozhodol:

I. Odvolanie žalovaného 1/ o d m i e t a .

II. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 28. marca 2017, č. k. 4Cb/1/2013-2110 z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „krajský súd“) napadnutým uznesením z 28. marca 2017, č. k. 4Cb/1/2013-2110 vyhovel návrhu žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia a zriadil záložné právo na nehnuteľnostiach vo vlastníctve žalovaného 2/, ktoré špecifikoval vo výrokovej časti uznesenia.

2. Vo svojom rozhodnutí súd prvej inštancie uviedol, že návrh žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia považoval za dôvodný. Zabezpečovacie opatrenie predstavuje jeden zo zabezpečovacích prostriedkov, ktorý slúži na dočasné zabezpečenie ochrany procesných práv a ohrozených záujmov strán, pričom jeho použitie je na mieste, ak sa vyžaduje okamžitý zásah súdu. Zabezpečovacie opatrenie prichádza do úvahy vtedy, ak je potrebné zabezpečiť pohľadávku veriteľa z dôvodu obavy ohrozenia exekúcie.

3. Konanie začalo na Krajskom súde v Bratislave dňa 13. októbra 1999. Súd prvej inštancie uviedol, že vo veci koná, avšak nie je možné vo veci rozhodnúť, nakoľko žalovaný 1/ má sídlo na Cypre, nemá zvoleného zástupcu, preto je potrebné prekladať všetky listiny, čo značne predlžuje možnosť konať plynule vo veci. Žalovaný 2/ podáva vo veci odvolanie proti každému rozhodnutiu súdu s cieľom oddialiť konanie vo veci samej.

4. Za daného stavu mal krajský súd za to, že je na strane žalobcu dôvodná obava ohrozenia prípadnej exekúcie, a preto návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia v celom rozsahu vyhovel.

5. Proti tomuto uzneseniu súdu prvej inštancie podal dňa 18. apríla 2017 odvolanie žalovaný 2/. Žalovaný 2/ navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, prípadne, aby odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie zmenil tak, že návrh žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zamietne.

6. Žalovaný 2/ v odvolaní namietal, že neboli splnené procesné podmienky, keď odvolaním napadnuté uznesenie vydal vecne nepríslušný súd, čím došlo k odňatiu zákonnému sudcovi (§ 365 ods. 1 písm. a/ C. s. p.), keďže zákon zakladá pre rozhodovanie o zabezpečovacom opatrení osobitnú vecnú príslušnosť, postupom krajského súdu došlo k odstráneniu dvojínštančnosti pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia a krajský súd nie je od 1. júla 2016 vecne príslušným súdom na rozhodovanie vo veci samej. Podľa odvolateľa napadnuté uznesenie vydal nesprávne obsadený súd (§ 365 ods. 1 písm. c/ C. s. p.), neboli splnené procesné podmienky pre vyhovieť návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, keďže návrh neobsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 365 ods. 1 písm. a/ C. s. p.), napadnuté rozhodnutie vydali vylúčení sudcovia (§ 365 ods. 1 písm. c/ C. s. p.), uznesenie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a ich nezrozumiteľnosť (§ 365 ods. 1 písm. b/ C. s. p.), vo veci existuje prekážka právoplatne rozhodnutej veci (§ 365 ods. 1 písm. a/ C. s. p.) a napadnuté uznesenie bolo vydané v rámci prerušeného konania (§ 365 ods. 1 písm. a/ C. s. p.). Žalovaný 2/ zároveň namietal, že odvolaním napadnuté rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.), nakoľko žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný, súd prvej inštancie nevykonal nápravu protiprávneho postupu Krajského súdu v Bratislave, keď sa žalobca dožaduje plnenia, ktorého výšku nevie presne stanoviť. Podľa odvolateľa je žalovaný nárok premlčaný, pričom vo veci nie je možné popri sebe uplatňovať právo na zaplatenie zmluvnej pokuty a právo na náhradu škody. Zároveň odvolateľ namietal, že znalecký posudok č. 45/2002 z 29. novembra 2002 nepredstavuje dostatočné, ani hodnoverné osvedčenie nároku žalobcu. Nesprávnosť právneho posúdenia videl žalovaný 2/ aj v tom, že nariadené zabezpečovacie opatrenie je zjavne neprimerané k uplatnenému nároku žalobcu, ako aj v závere o existencii obavy, že exekúcia bude ohrozená. Krajský súd podľa žalovaného 2/ nesprávne aplikoval ustanovenie § 343 ods. 1 C. s. p., dôsledkom čoho je neurčitost' výroku odvolaním napadnutého uznesenia.

7. K vecnej nepríslušnosti krajského súdu žalovaný 2/ uviedol, že podľa § 344 C. s. p. v spojení s § 324 ods. 2 C. s. p. je na konanie o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia vždy vecne príslušný okresný súd. Ustanovenie § 344 C. s. p. je špeciálnym ustanovením k ustanoveniu § 12 C. s. p.. Krajský súd pri vydávaní napadnutého uznesenia pochybil, keď zabezpečovacím opatrením zriadil záložné právo k nehnuteľnostiam, napriek tomu, že nebol súdom vecne príslušným. Po doručení návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia mal súd prvej inštancie postupovať v súlade s ustanovením § 43 ods. 1 C. s. p. a mal tento návrh postúpiť na vecne, miestne a kauzálné príslušný súd, ktorým je Okresný súd Košice I. K vecnej nepríslušnosti žalovaný 2/ taktiež uviedol, že konanie začalo v roku 1999 na miestne nepríslušnom súde - Krajskom súde v Bratislave, ktorého miestnu nepríslušnosť konštatoval Najvyšší súd Slovenskej republiky z 28. februára 2013, sp. zn. 3Obo/93/2012 a následne bola vec postúpená krajskému súdu. Žalovaný 2/ poukázal na ustanovenie § 470 ods. 4 C. s. p., pričom zákonné predpoklady v rozhodovanej veci neboli splnené, keďže konanie nebolo začaté na Krajskom súde v Košiciach, ale na Krajskom súde v Bratislave, čo znamená, že uvedené prechodné ustanovenia sa na rozhodovanú vec nevzťahuje a krajský súd mal postupovať podľa ustanovenia § 470 ods. 1 C. s. p. a vec postúpiť v časti nároku na náhradu škody Okresnému súdu Košice I a v časti nároku na zaplatenie

zmluvnej pokuty Okresnému súdu Košice II. Odvolateľ má za to, že s účinnosťou od 1. júla 2016 stratil krajský súd vecnú a kauzálnu príslušnosť na rozhodovanie v tejto veci, v dôsledku čoho je od nadobudnutia účinnosti Civilného sporový poriadku odňatý svojmu zákonnému sudcovi. Žalovaný 2/ zároveň uviedol, že rozhodnutím o podanom návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia bola odstránená dvojinštančnosť konania o tomto návrhu, keďže podľa jeho názoru je funkčne príslušným na rozhodovanie o odvolaní Krajský súd v Košiciach.

8. Nesprávne obsadenie súdu videl žalovaný 2/ v tom, že o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia rozhodol v prvej inštancii krajský súd v trojčlennom senáte, ako aj v tom, že vo veci rozhodovali vylúčení sudcovia. Ak by vo veci rozhodoval vecne príslušný okresný súd, bolo by rozhodnutie vydané sudcom a nie trojčlenným senátom. Sudcov súdu prvej inštancie rozhodujúcich vo veci považoval žalovaný 2/ za vylúčených z dôvodu, že dňa 27. marca 2017 boli spoločnosti United States Steel Corporation, ktorá je materskou spoločnosťou spoločníka žalovaného 2/, obchodnej spoločnosti U. S. Steel Global Holdings VI B.V., doručené dva listy od spoločnosti SKYTOUCH INVESTMENTS LIMITED, so sídlom na Cypre, pričom v liste zo dňa 23. marca 2017 bolo uvedené, že slovenské súdy práve vydali zabezpečovacie opatrenie proti žalovanému 2/, ktoré blokuje všetky pozemky pod jeho výrobným závozom v Košiciach. Dňa 3. apríla 2017 sa žalovaný 2/ dozvedel od JUDr. E. M., že až dňa 28. marca 2017 bolo vydané rozhodnutie súdu, ktoré spoločnosť SKYTOUCH INVESTMENTS LIMITED označila za vydané v liste zo dňa 23. marca 2017, teda 5 dní pred jeho vydaním súdom prvej inštancie, pričom uvedený list bol spoločnosti United States Steel Corporation doručený dňa 27. marca 2017, t. j. deň pred vydaním rozhodnutia súdu prvej inštancie. Žalovaný 2/ uviedol, že je jednoznačné prepojenie spoločnosti SKYTOUCH INVESTMENTS LIMITED so žalobcom, pretože vo svojich listoch uvádza skutočnosti, ktoré vyplývajú len zo súdneho spisu a neboli publikované v médiách. Žalovaný 2/ preto namietal, že informáciu o rozhodnutí súdu ešte pred jeho vydaním musel mať žalobca, resp. jeho právny zástupca len od sudcov Krajského súdu v Košiciach JUDr. Vladimíra Hriba, PhD., JUDr. Janky Kočíšovej a JUDr. Slávky Maruščákovej konajúcich vo veci. Takáto komunikácia vo veci konajúcich sudcov so stranou sporu nemá základ v procesnom postupe upravenom jednotlivými ustanoveniami Civilného sporového poriadku.

9. Odvolateľ namietal aj skutočnosť, že návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia neobsahuje zákonom predpísané náležitosti. Tvrdenie žalobcu, že má know-how v hodnote 7 821 000,- USD, je podľa odvolateľa zjavne nehodnoverné, zavádzajúce súd a odporuje obsahu súdneho spisu, keď v žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov zo 6. júla 2015 žalobca uvedenú pohľadávku neuviedol. Rovnako žalovaný 2/ uviedol, že návrh žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia neobsahuje príslušný súd na rozhodnutie o tomto návrhu. Žalobca podľa odvolateľa nepripojil k svojmu návrhu ani všetky listiny, na ktoré sa odvoláva, vrátane znaleckého posudku č. 45/2002 z 29. novembra 2002 a ani ďalšie dôkazy, ktoré označuje len všeobecne ako „doposiaľ produkované dôkazy“. Návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia neobsahuje ani opísanie skutočností hodnoverne osvedčujúcich dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana, pričom žalovaný 2/ uviedol, že žalobcom uplatnené pohľadávky neexistujú. Vzhľadom na uvedené mal súd prvej inštancie návrh žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia podľa ustanovenia § 327 prvá veta C. s. p. odmietnuť.

10. K námietke nepreskúmateľnosti odvolaním napadnutého rozhodnutia žalovaný 2/ uviedol, že súd prvej inštancie vôbec neuviedol, v čom vidí naplnenie zákonných predpokladov pre nariadenie zabezpečovacieho práva. Zároveň odvolateľ namietal skutočnosť, že vo výroku uznesenia nie je vôbec uvedená výška pohľadávky, ktorá má byť zriadeným záložným právom zabezpečená. Z rozhodnutia nie je zrejmé, aké skutočnosti majú osvedčovať aspoň pravdepodobnosť existencie nároku žalobcu. V konaní nebola doposiaľ preukázaná pravdepodobnosť existencie nároku žalobcu, naopak podľa odvolateľa žaloba, ako aj ostatné procesné úkonu žalobcu predstavujú zneužívanie práva na súdnu ochranu. Z doterajšieho priebehu súdneho konania je zrejmé, že nárok žalobcu je fiktívny a ničím nepreukázaný. V odôvodnení rozhodnutia krajský súd vôbec neuviedol a nešpecifikoval, že predstavuje skutočnosť, ktorou má mať za preukázané, že existuje obava z ohrozenia budúceho výkonu exekúcie. Dôvod pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia voči žalovanému 2/ v okolnostiach týkajúcich sa žalovaného 1/ považuje žalovaný 2/ za diskriminačný a nemajúci oporu v zákone. Je v rozpore s

princípom rovnosti zbraní, ak má byť žalovaný 2/ postihnutý nariadeným zabezpečovacím opatrením len preto, že žalovaný 1/, na ktorého postavenie a konanie nemá žalovaný 2/ žiadny dosah a vplyv, nemá ustanoveného právneho zástupcu a má sídlo na Cypre. Rovnako tvrdenie súdu prvej inštancie, že žalovaný 2/ podáva odvolania proti všetkým rozhodnutiam súdu s cieľom oddialiť konanie vo veci samej, považuje odvolateľ za protizákonné a protiústavné. Odvolateľ uviedol, že nezneužíva opravné prostriedky s cieľom oddialiť konanie vo veci samej, ale podáva ich z dôvodu, že podľa jeho názoru dochádza zo strany súdov k porušovaniu zákona a k nezákonným zásahom do práv žalovaného 2/.

11. Žalovaný 2/ uviedol, že nariadeniu zabezpečovacieho opatrenia súdom prvej inštancie bránilo uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 20. novembra 2002, sp. zn. 35Cb 1/1999, ktorým bol predchádzajúci návrh žalobcu na nariadenie predbežného opatrenia zamietnutý pre nepreukázanie neoprávnenosti používania know-how žalobcu žalovanými 1/ a 2/ v ďalších obchodných spoločnostiach. Podľa žalovaného 2/ žalobca v návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia neuviedol, či došlo k zmene skutkových okolností v porovnaní so stavom, ktorý bol v čase rozhodovania Krajského súdu v Bratislave o návrhu žalobcu na nariadenie predbežného opatrenia.

12. Vydaniu uznesenia o nariadení zabezpečovacieho opatrenia podľa odvolateľa bránila aj skutočnosť, že Krajský súd v Bratislave uznesením z 25. júna 2009, sp. zn. 35Cb/1/1999 konanie prerušil do právoplatného skončenia konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 1Cbm/43/2004. Uznesením z 22. októbra 2009, č. k. 1Cbm/43/2004-68 bolo uvedené konanie zastavené, avšak podľa odvolateľa mu predmetné rozhodnutie nebolo doposiaľ účinne doručené, v dôsledku čoho uvedené rozhodnutie nenadobudlo právoplatnosť. Uvedená skutočnosť má za následok, že prebiehajúce súdne konanie je prerušené.

13. Podľa žalovaného 2/ nie je žalobca v spore aktívne vecne legitimovaný, pričom uvedená skutočnosť vyplýva z výsledkov daňovej kontroly vykonanej u daňového subjektu VSŽ Oceľ, a.s., Košice v rokoch 1999 a 2000, ako aj tvrdeniami a listinami predkladanými žalobcom. Žalovaný 2/ je toho názoru, že sporné know-how „Management by Default“ žalobcovi nepatrí. Odvolateľ zároveň uviedol, že žalobcom uplatnený nárok nie je osvedčený ani nepatrne. Žalobca sa v konaní dožaduje plnenia, ktorého výšku nevie presne stanoviť, pričom pri podrobnom rozbere žalobcom uvádzaných požadovaných súm je zistiteľné, že každá z nich je preukázateľne vymyslená. Z obsahu spisu doposiaľ nie je zrejmé, o akom návrhu vlastne súd koná, keďže od roku 1999 do roku 2013 konal a rozhodoval súd, ktorý nie je príslušný, následkom čoho nemožno prihliadať na jeho rozhodnutia. Zároveň žalovaný 2/ uviedol, že nárok žalobcu považuje za premľaný, čo je dôvodom pre zamietnutie žaloby. Odvolateľ spochybňoval aj možnosť domáhať sa súbežne nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty, ako aj náhrady škody s poukazom na ustanovenie § 545 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Napriek skutočnosti, ktorá spôsobuje nemožnosť požadovať náhradu škody spôsobenej porušením povinnosti, na ktorú sa vzťahuje zmluvná pokuta a tiež zákonnú nemožnosť domáhať sa náhrady škody presahujúcej zmluvnú pokutu, súd prvej inštancie považoval za hodnoverne osvedčenú dôvodnosť a trvanie nároku na náhradu škody, aj keď mu v tom bránila hmotnoprávna prekážka požadovať náhradu škody spôsobenej porušením povinnosti, na ktorú sa vzťahuje zmluvná pokuta.

14. Odvolateľ namietal aj skutočnosť, že znalecký posudok č. 45/2002 z 29. novembra 2002 nepredstavuje dostatočné, ani hodnoverné osvedčenie nároku žalobcu, pretože je nezákonný a nemôže slúžiť ani ako súkromný znalecký posudok. Znalecká organizácia ZNALEKON s.r.o. pri vypracovaní znaleckého posudku postupovala vedome nezákonne, keď bez akejkoľvek opory v právnych predpisoch podala znalecký posudok všeobecnej hodnoty údajného know-how bez použitia kogentne určenej metódy stanovenia hodnoty tohto druhu majetku. Závery zo znaleckého posudku preto nemožno použiť v konaní pred súdom, vrátane rozhodovania o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia.

15. Súd prvej inštancie podľa žalovaného 2/ pochybil aj v tom, že nariadené zabezpečovacie opatrenie je neprimerané jeho majetku. Podľa odvolateľa mal súd prihliadať aj na majetkovú hodnotu podniku žalovaného 2/, z ktorej by mu vyplynul záver, že akékoľvek zabezpečovacie opatrenie je neúčelné, neprimerané, nedôvodné a tým aj nezákonné. Krajský súd pri svojom rozhodovaní neskúmal, či žalovaný

2/ naozaj realizuje transakciu, ktorej cieľom a výsledkom má byť obmedzenie schopnosti žalovaného 2/ plniť si svoje záväzky, čím nebola splnená podmienka pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, a to existencia obavy, že exekúcia bude ohrozená.

16. Žalovaný 2/ napokon uviedol, že výrok napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie je neurčitý, nakoľko uznesenie v rozpore s ustanovením § 42 ods. 2 písm. c/ katastrálneho zákona neobsahuje pri špecifikácii pozemkov, či ide o parcelu registra „C“ alebo parcelu registra „E“. Zároveň uznesenie krajského súdu v rozpore s ustanovením § 42 ods. 2 písm. a/ katastrálneho zákona neobsahuje označenie veriteľa, v prospech ktorého súd záložné právo zriadil. Taktiež v rozpore s § 343 ods. 1 C. s. p. napadnuté uznesenie neobsahuje označenie peňažnej pohľadávky, v prospech ktorej bolo záložné právo zriadené, obsahuje označenie katastrálneho odboru - odbor katastrálny pre okres M. - ktorý neexistuje, ako aj listu vlastníctva č. XXXX, ktorý neexistuje.

17. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie podal odvolanie dňa 19. mája 2017 aj žalovaný 1/, ktorý navrhol napadnuté uznesenie krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, prípadne navrhol, aby odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie zmenil tak, že návrh žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zamietne.

18. Vo svojom odvolaní žalovaný 1/ uviedol, že neboli splnené procesné podmienky, keď odvolaním napadnuté uznesenie vydal vecne nepríslušný súd, čím došlo k odňatiu zákonnému sudcovi, odvolaním napadnuté uznesenie vydal nesprávne obsadený súd, neboli splnené procesné podmienky, keďže návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia neobsahuje zákonom predpísané náležitosti, uznesenie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a ich nezrozumiteľnosť a odvolaním napadnuté rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci z dôvodu, že žalovaný nárok, ktorému súd prvej inštancie poskytol predbežnú ochranu, nie je osvedčený ani nepatrne a nariadené zabezpečovacie opatrenie je zjavne neprimerané k uplatňovanému nároku žalobcu.

19. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniam žalovaných 1/ a 2/ zo dňa 1. júna 2017 uviedol, že navrhuje, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

20. K jednotlivým odvolacím námietkam žalobca uviedol, že vecná, miestna a funkčná príslušnosť krajského súdu bola založená uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. mája 2013, sp. zn. 3Ndob/11/2013. Krajský súd je preto v súlade s ustanovením § 470 ods. 4 C. s. p. súdom príslušným na prejednanie a rozhodnutie veci v zmysle Civilného sporového poriadku. Rovnako vo veci nerozhodovali vylúčení sudcovia, keďže Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 26. apríla 2017, sp. zn. 3Ndob/4/2017 rozhodol, že konajúci sudcovia súdu prvej inštancie nie sú vylúčení z prejednávania veci. Žalobca sa nestotožnil s tvrdením žalovaného 2/, že súd prvej inštancie svojím rozhodnutím porušil zásadu dvojinstančnosti súdneho konania, nakoľko jeho rozhodnutie je preskúmateľné Najvyšším súdom Slovenskej republiky ako odvolacím súdom a nerozhodoval vo veci ani súd nesprávne obsadený, keďže v súlade s rozvrhom práce rozhodoval vo veci trojčlenný senát krajského súdu.

21. Žalobca označil ako nedôvodnú aj odvoláciu námietku týkajúcu sa vecnej nepríslušnosti súdu prvej inštancie. Podľa ustanovenia § 324 ods. 2 C. s. p. je na konanie o návrhu neodkladného opatrenia príslušný okresný súd. V zmysle ustanovenia § 344 C. s. p. sa ustanovenia o neodkladnom opatrení použijú primerane aj na zabezpečovacie opatrenie. Z uvedeného však nemožno vyvodiť jednoznačný záver, že na konanie o zabezpečovacom opatrení je príslušný okresný súd. Zákonodarca skonštatoval len primeranosť použitia príslušných ustanovení a nie ich úplnú aplikáciu. Navyše zákonodarca výslovne ani neuviedol, že na rozhodovanie o zabezpečovacom opatrení je príslušný okresný súd. Žalobca uviedol, že zákonodarca nevylúčil tú možnosť, aby o nariadení zabezpečovacieho opatrenia rozhodol súd konajúci vo veci samej, čo má logiku z hľadiska hospodárnosti konania, ako aj jeho rýchlosti a poskytnutia efektívnej ochrany nároku žalobcu do momentu, kým sa právoplatne rozhodne o jeho pohľadávke. Zabezpečovacie opatrenie má len zabezpečovaciu funkciu, t. j. má zabrániť tomu, aby bolo následné uspokojenie súdom priznanej pohľadávky sťažené, či znemožnené. Kým neodkladné opatrenie nutne nevyžaduje existenciu základného konania, zabezpečovacie opatrenie nemôže slúžiť svojmu účelu bez

toho, aby sa v konaní právoplatne určila existencia práva na zaplatenie. V danom prípade je týmto konaním konanie vedené na krajskom súde pod sp. zn. 4Cb/ 1/2013.

22. Návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia podľa žalobcu obsahoval opísanie rozhodujúcich skutočností, ako aj zdôvodnenie, prečo sa domáhal nariadenia zabezpečovacieho opatrenia a v čom vidí riziko, že bude exekúcia ohrozená, pričom posúdenie obsahových náležitostí podaného návrhu bolo výlučne v kompetencii konajúceho súdu a nie žalovaného 2/. Žalobca uviedol, že zákon mu neukladal povinnosť preukázať nárok, ale len povinnosť ho hodnoverne osvedčiť, pričom svoj nárok osvedčil znaleckým posudkom č. 45/2002, ktorý sa nachádza v súdnom spise.

23. Podľa žalobcu nemožno považovať odvolaním napadnuté uznesenie krajského súdu za nedostatočne odôvodnené, nakoľko je síce stručné, avšak obsahuje zdôvodnenie skutočností, ktoré viedli súd k záveru o dôvodnosti návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. Preto nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalovaného 2/ na spravodlivý proces.

24. Za nesprávne považuje žalobca aj tvrdenie žalovaného o existencii prekážky rozhodnutej veci. Prípadné zamietavé rozhodnutie súdu o niektorom z dočasných opatrení nezakladá prekážku rozhodnutej veci za predpokladu, ak dôjde k zmene okolností, ktoré existovali v čase rozhodnutia súdu prvej inštancie. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 20. novembra 2002, sp. zn. 35Cb/1/1999 nepredstavuje prekážku rozhodnutej veci. Znalecký posudok č. 45/2002 z 29. novembra 2002 bol vypracovaný po vydaní uvedeného rozhodnutia Krajským súdom v Bratislave. Znalecký posudok je pritom potrebné považovať za takú zmenu okolností, s ktorou zákon spája možnosť opätovného podania návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia.

25. K tvrdeniu žalovaného 2/ o neprimeranosti nariadeného zabezpečovacieho opatrenia žalobca uviedol, že vzhľadom na hodnotu zálohu vo vzťahu k zabezpečovanej pohľadávky vrátane príslušenstva považuje rozsah nariadeného zabezpečovacieho opatrenia za adekvátny korešpondujúci hodnote pozemkov daného typu v danej lokalite.

26. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ako súd odvolací prejednal odvolanie žalovaných 1/ a 2/ podľa ustanovenia § 379 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“) a § 380 ods. 1 C. s. p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania (385 ods. 1 C. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného 1/ je potrebné odmietnuť a že na odvolanie žalovaného 2/ je potrebné napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

27. Úvodom najvyšší súd uvádza, že je funkčne príslušný na prejednanie odvolaní proti rozhodnutiam krajských súdov, ktoré vo veci konali a rozhodovali ako súdy prvej inštancie. Uvedené platí napriek skutočnosti, že právna úprava Civilného sporového poriadku účinného od 1. júla 2016 výslovne neupravuje funkčnú príslušnosť najvyššieho súdu, ako odvolacieho súdu, proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvej inštancie na rozdiel od právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 (viď ustanovenie § 10 ods. 2 O. s. p.) s výnimkou konania o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach (viď ustanovenie § 31 ods. 2 C. s. p.). V tejto súvislosti je potrebné vychádzať z prechodného ustanovenia § 470 ods. 4 C. s. p., v zmysle ktorého konania začaté do 30. júna 2016 na vecne, miestne, kauzálna a funkčne príslušnom súde podľa predpisov účinných do 30. júna 2016 dokončia súdy, na ktorých sa konanie začalo. Uvedené znamená, že konanie, ktoré sa začalo do 30. júna 2016 na krajskom súde ako súde prvej inštancie, sa na tomto súde dokončí podľa Civilného sporového poriadku. Táto istá zásada platí aj pre štádium odvolacieho konania, že pokiaľ podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 o odvolaniach proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvej inštancie rozhodoval najvyšší súd, tak je najvyšší súd odvolacím súdom vo veciach, v ktorých koná a rozhoduje krajský súd ako súd prvej inštancie, aj podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016. Zároveň tento záver vyplýva aj z aplikácie čl. 4 Základných zásad, na ktorých je Civilný sporový poriadok postavený, ako aj z ustanovenia § 34 C. s. p. v spojení s ustanovením § 31 ods. 2 C. s. p. V ustanovení § 31 ods. 2 C. s. p. je výslovne upravená funkčná príslušnosť najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu proti rozhodnutiam krajských súdov vydaným v sporoch o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach. Z uvedeného vyplýva záver, že aj

v ďalších veciach, v ktorých koná a rozhoduje krajský súd ako súd prvej inštancie podľa predpisov účinných do 30. júna 2016, rozhoduje o odvolaniach najvyšší súd.

28. V rozhodovanej veci napadli žalovaní 1/ a 2/ odvolaním uznesenie, ktorým súd prvej inštancie vyhovel návrhu žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia a zriadil záložné právo na nehnuteľnostiach vo vlastníctve žalovaného 2/. Vzhľadom na uvedené odvolací súd konštatuje, že odvolanie smeruje proti uzneseniu, proti ktorému zákon pripúšťa odvolanie (§ 355 ods. 2 C. s. p. v spojení s § 357 písm. d/ C. s. p.).

29. Podľa ustanovenia § 359 C. s. p. odvolanie môže podať len tá strana, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané. Z uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že odvolanie môže podať len tá strana sporu, ktorá bola rozhodnutím súdu prvej inštancie dotknutá na svojich právach. Naopak oprávnenie podať odvolanie nemá strana, v neprospech ktorej rozhodnutie nevyznelo a ktorá týmto rozhodnutím nebola dotknutá na svojich právach (viď uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4Obo/130/2009, rovnako aj uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/240/2012).

30. Súd prvej inštancie odvolaniami napadnutým uznesením zriadil záložné právo na nehnuteľnostiach vo vlastníctve žalovaného 2/. Uznesenie krajského súdu bolo vydané v neprospech žalovaného 2/ a výlučne žalovaný 2/ ním bol dotknutý na svojich právach. Proti žalovanému 1/ odvolaniami napadnuté uznesenie nesmerovalo a ani ním nebol dotknutý na svojich právach. Z uvedeného dôvodu žalovaný 1/ nebol osobou oprávnenou na podanie odvolania proti napadnutému uzneseniu súdu prvej inštancie. Preto odvolací súd odvolanie žalovaného 1/ odmietol podľa ustanovenia § 386 písm. b/ C. s. p. ako odvolanie podané neoprávnenou osobou.

31. K odvolaniu žalovaného 2/ odvolací súd uvádza, že zabezpečovacie opatrenie predstavuje inštitút, ktorý má zabezpečiť žalovanú pohľadávku v prípade úspechu žalobcu vo veci samej. Zriadením zabezpečovacieho opatrenia vzniká záložné právo. Zabezpečovacie opatrenie ako zabezpečovací právny inštitút má prednosť pred neodkladným opatrením, ako to vyplýva z ustanovenia § 324 ods. 3 C. s. p. Pre vyhovenie návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia musia byť splnené 4 kumulatívne podmienky, a to návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, spôsobilý predmet záložného práva, záložné právo musí zabezpečovať peňažnú pohľadávku a musí byť daná obava z budúceho zmarenia (ohrozenia) exekúcie. Posúdenie týchto podmienok je na súde, ktorý o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, ktorý musí ich splnenie, resp. nesplnenie relevantným spôsobom vysvetliť v odôvodnení svojho rozhodnutia.

32. Žalovaný 2/ svoje odvolanie odôvodnil odvolacími dôvodmi podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. a/, b/, c/ a h/ C. s. p.

33. Odvolací dôvod v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. a/ C. s. p. (nesplnenie procesných podmienok) je daný v prípadoch nedostatku žaloby (návrhu), nedostatku právomoci súdu, nedostatku príslušnosti súdu, nedostatku procesnej subjektivity, nedostatku procesnej spôsobilosti, alebo ak je vo veci daná prekážka začatého konania (litispendencia) alebo prekážka rozsúdenej veci (res iudicata). Za vadu žaloby sa považuje prekročenie žalobného návrhu (s výnimkou prípadov uvedených v ustanovení § 216 ods. 2 C. s. p.), čo znamená prisúdenia iného nároku, než si žalobca uplatnil, alebo žiadal menej, ako mu súd vo svojom rozhodnutí priznal. Vada konania v podobe nedostatku príslušnosti súdu je daná vtedy, ako neboli dodržané ustanovenia o vecnej príslušnosti, osobitnej miestnej príslušnosti alebo kauzálnej príslušnosti.

34. O naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b/ C. s. p. ide v prípade nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie, ktorý znemožňuje realizáciu práv strane sporu, pričom tento nesprávny procesný postup dosiahne intenzitu, ktorá odôvodňuje záver, že sa konanie javí ako nespravodlivé.

35. Odvolací dôvod v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. c/ C. s. p. je daný vtedy, ak bolo

rozhodnutie vydané vylúčeným sudcom, prípadne vo veci rozhodoval nesprávne obsadený súd. Rozhodnutie možno považovať za vydané vylúčeným sudcom vtedy, ak napriek tomu, že sú dané dôvody vylúčenia uvedené v ustanovení § 49 ods. 1 a ods. 2 C. s. p. sudca vo veci rozhodoval. Nesprávne obsadeným súdom je súd, ktorý nie je obsadený v súlade s ustanoveniami upravujúcimi zloženie súdneho orgánu, ktorý má určitú vec prejednať a o nej rozhodnúť. Súd treba považovať za nesprávne obsadený aj vtedy, ak nekoná zákonný sudca (porovnaj tiež sp. zn. II. ÚS 136/08). Zákonným sudcom je sudca určený v súlade s rozvrhom práce vecne a miestne príslušného súdu. Postavenie zákonného sudcu ako osoby, ktorá má o veci rozhodnúť, je späté so sústavou súdov, ktorú upravuje zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. So sústavou súdov priamo súvisí príslušnosť súdu na rozhodovanie o veci upravená Civilným sporovým poriadkom (resp. do 30. júna 2016 Občianskym súdnym poriadkom). Nevyhnutným predpokladom toho, aby strana nebola odňatá svojmu zákonnému sudcovi, je rozhodovanie o jeho veci súdom, ktorý je podľa zákona na rozhodovanie o nej vecne, miestne i funkčne príslušný.

36. Pre odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p., platí, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, teda, že vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením vec je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval síce správny právny predpis, avšak ho nesprávne vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval.

37. Naplnenie odvolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. a/ C. s. p. videl žalovaný 2/ v tom, že krajský súd nebol vecne príslušným na rozhodnutie o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, ďalej v tom, že krajský súd porušil zásadu dvojinstančnosti a v tom, že krajský súd stratil vecnú príslušnosť dňom 1. júla 2016. Uvedený odvolací dôvod je podľa odvolateľa naplnený aj tým, že návrh žalobcu na nariadenie neodkladného neobsahuje zákonom predpísané náležitosti, vo veci existuje prekážka právoplatne rozhodnutej veci a že napadnuté uznesenie bolo vydané v rámci prerušeného konania.

38. K námietke nedostatku vecnej nepríslušnosti Krajského súdu v Košiciach, ako súdu prvej inštancie, odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 36 C. s. p., v zmysle ktorého sa konanie uskutočňuje na súde, ktorý je na prejednanie príslušný (ods. 1), pričom príslušnosť sa určuje podľa okolností v čase začatia konania, takto určená príslušnosť trvá až do skončenia konania (ods. 2). V uvedenom zákonnom ustanovení nachádza vyjadrenia základná procesnoprávna zásada „perpetuatio fori“, ktorá spočíva v trvaní založenej príslušnosti súdu až do skončenia konania bez ohľadu na neskoršie zmeny okolností (vrátane zmien zákona), ktoré sú inak pre určenie príslušnosti rozhodné. Na skutočnosti, ktoré vznikli až po začatí súdneho konania a ktoré by inak mali za následok iné určenie príslušnosti súdu, sa už v priebehu súdneho konania neprihliada.

39. V rozhodovanej veci konanie začalo dňa 13. januára 1999, kedy bola žaloba žalobcu o náhradu škody spôsobenú nekalosúťažným konaním a o zaplatenie zmluvnej pokuty bola doručená Krajskému súdu v Bratislave.

40. V zmysle ustanovenia § 9 ods. 3 O. s. p. účinného ku dňu podania žaloby bola založená vecná príslušnosť krajských súdov ako súdov prvej inštancie v obchodných veciach, ak išlo o spory z právnych vzťahov medzi podnikateľmi pri ich podnikateľskej činnosti, ak suma požadovaná žalobcom prevyšuje 1 000 000,- Sk.

41. V rozhodovanej veci ide o obchodnú vec, pričom ide o spor medzi podnikateľmi týkajúci sa ich podnikateľskej činnosti a ku dňu podania žaloby predmet konania prevyšoval 33 193,92 eur (žalobca sa ku dňu podania žaloby domáhal zaplatenia sumy 9 600 000,- USD s príslušenstvom). Z uvedeného vyplýva, že na prejednanie a rozhodnutie veci v prvej inštancii je ako vecne príslušný krajský súd.

Odvolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že vecná príslušnosť nebola nikdy medzi stranami sporná. Sporná bola iba miestna príslušnosť, a to či má vo veci konať Krajský súd v Bratislave alebo Krajský súd v Košiciach, ktorá bola definitívne vyriešená uznesením najvyššieho súdu zo 14. mája 2013, sp. zn. 3Ndob/11/2013, ktorým sú súdy, ako aj sporové strany viazané. Týmto uznesením najvyšší súd rozhodol, že miestne príslušným na prejednanie veci je Krajský súd v Košiciach.

42. Z uvedeného vyplýva, že podľa predpisov účinných do 30. júna 2016 bol na rozhodnutie vo veci vecne a miestne príslušný Krajský súd v Košiciach, ktorý je v zmysle prechodného ustanovenia § 470 ods. 4 C. s. p. vecne, miestne a kauzálné príslušný na prejednanie a rozhodnutie veci aj po nadobudnutí účinnosti Civilného sporového poriadku, a to aj za rešpektovania zásady „perpetuatio fori“ obsiahnutej v ustanovení § 36 C. s. p. Ustanovenie § 12 C. s. p., ktoré zakotvuje na konanie v prvej inštancii vecnú príslušnosť okresných súdov, sa preto na rozhodovanú vec nepoužije.

43. Odvolací súd s ohľadom na skutočnosti uvedené vyššie (viď body 41 a 42 vyššie) v tejto súvislosti uvádza, že žalovaný 2/ v odvolaní zamieňa vecnú a miestnu príslušnosť a skutočnosť, že konanie začalo na vecne príslušnom a miestne nepríslušnom Krajskom súde v Bratislave nemá vplyv na vecnú a miestnu príslušnosť Krajského súdu v Košiciach v rozhodovanej veci, ktorá bola založená v súlade so zákonom a v súlade s rozhodnutiami najvyššieho súdu (okrem uznesenia zo 14. mája 2013, sp. zn. 3Ndob/11/2013, aj uzneseniami z 27. septembra 2012, sp. zn. 3Obo/28/2012 a z 28. februára 2013, sp. zn. 3Obo/93/2012). Vzhľadom na uvedené vyhodnotil odvolací súd námietku žalovaného 2/ nedostatku vecnej príslušnosti Krajského súdu v Košiciach na prejednanie a rozhodnutie veci, resp. jej straty s účinnosťou od 1. júla 2016 ako neopodstatnenú.

44. Ako neopodstatnenú vyhodnotil odvolací súd aj námietku žalovaného 2/ týkajúcu sa nedostatku vecnej príslušnosti krajského súdu na rozhodnutie o návrhu žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia.

45. V zmysle ustanovenia § 324 ods. 2 C. s. p. je na konanie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia príslušný okresný súd, pričom podľa § 344 C. s. p. sa na konanie o zabezpečovacom opatrení použijú primerane ustanovenia o neodkladnom opatrení. Príslušnosť okresného súdu na rozhodovanie o neodkladnom opatrení vychádza z ustanovenia § 12 C. s. p., v zmysle ktorého sú na konanie v prvej inštancii vecne príslušné okresné súdy. Ustanovenie § 12 C. s. p. však neupravuje výlučne vecnú príslušnosť súdov prvej inštancie. V zmysle ustanovenia § 9 O. s. p. v znení účinnom do 30. júna 2016 boli na taxatívne vymenované konania vecne príslušné krajské súdy ako súdy prvej inštancie, ktoré s poukazom na ustanovenie § 470 ods. 4 C. s. p. a čl. 4 Základných zásad, na ktorých je Civilný sporový poriadok postavený, svoju vecnú príslušnosť nestratili a vo veci konajú ako súdy prvej inštancie aj podľa predpisov účinných od 1. júla 2016 (k tomu viď aj body 27 a 42 vyššie).

46. Vzhľadom k tomu je potrebné pojem „okresný súd“ uvedený v ustanovení § 324 ods. 2 C. s. p. vykladať spôsobom, že sa ním myslí súd prvej inštancie a má sa ním vylúčiť, aby o návrhu na nariadenie neodkladného podanom v rámci odvolacieho konania nerozhodoval odvolací súd, ale súd prvej inštancie z dôvodu zachovania prípustnosti riadneho opravného prostriedku v rámci štandardného dvojinstančného konania. To isté platí aj v prípade, ak bol návrh na nariadenie neodkladného opatrenia podaný v dovolacom konaní (viď Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. C. H. Beck: Praha, 2016, s. 1088). Zároveň je potrebné pri posudzovaní príslušnosti na rozhodovanie o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia vychádzať aj z toho, či ide o návrh podaný pred začatím konania vo veci samej, v rámci konania vo veci samej, alebo po skončení konania. Ak je návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia podaný v rámci konania vo veci samej, má sa o tomto návrhu (ako aj o iných procesných návrhoch strán) rozhodnúť v rámci konania vo veci samej a nemožno ho oddeľovať od konania vo veci samej.

47. V rozhodovanej veci rozhodoval o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia Krajský súd v Košiciach ako vecne príslušný súd na konanie v prvej inštancii o veci samej a nie ako odvolací súd.

Zároveň odvolací súd uvádza, že výklad vecnej nepríslušnosti krajského súdu na rozhodnutie o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia prezentovaný odvolateľom je neakceptovateľný a bol by aj v rozpore s čl. 17 Základných zásad, na ktorých je Civilný sporový poriadok postavený, v zmysle ktorého je nevyhnutné, aby konanie bolo hospodárne. Bolo by v rozpore so zásadou hospodárnosti konania, ak by o tej istej veci rozhodoval ako súd prvej inštancie vo veci samej krajský súd a zároveň o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia okresný súd.

48. Krajský súd v Košiciach ako súd vecne príslušný na konanie vo veci samej ako súd prvej inštancie z uvedených dôvodov rozhodoval aj ako súd vecne príslušný na rozhodovanie o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia.

49. Rovnako neobstojí ani odvolacia námietka žalovaného 2/ týkajúca sa porušenia zásady dvojinstančnosti konania. O porušenie dvojinstančnosti konania sa jedná v tom prípade, ak strana nemá možnosť podať proti rozhodnutiu súdu odvolanie v prípade, pokiaľ zákon proti takému rozhodnutiu súdu odvolanie pripúšťa (§ 355 C. s. p.). V rozhodovanej veci však k porušeniu dvojinstančnosti konania nedošlo, nakoľko žalovaný 2/ mal možnosť podať proti rozhodnutiu krajského súdu odvolanie, pričom túto možnosť využil. Z obsahu odvolania vyplýva, že porušenie zásady dvojinstančnosti konania videl v tom, že o jeho odvolaní bude rozhodovať ten istý súd, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ani toto tvrdenie odvolateľa nie je opodstatnené, keďže pokiaľ podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 o odvolaniach proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvej inštancie rozhodoval najvyšší súd, tak je najvyšší súd odvolacím súdom vo veciach, v ktorých koná a rozhoduje krajský súd ako súd prvej inštancie, aj podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 (viď bod 27 vyššie).

50. K tvrdeniu žalovaného 2/ o neúplnosti návrhu žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia odvolací súd uvádza, že návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia podľa ustanovenia § 344 C. s. p. v spojení s § 326 ods. 1 C. s. p. musí obsahovať okrem všeobecných náležitostí žaloby opísanie rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich potrebu nariadenia zabezpečovacieho opatrenia z dôvodu obavy, že exekúcia bude ohrozená, opísanie skutočností hodnoverne osvedčujúcich dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana a musí byť z neho zrejmé, čoho sa návrhom na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia žalobca domáha. Zároveň je povinnosťou žalobcu predložiť listiny, na ktoré sa vo svojom návrhu odvoláva (§ 326 ods. 2 C. s. p.).

51. Po oboznámení sa s obsahom návrhu žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia odvolací súd konštatuje, že tento zákonom predpísané náležitosti v zásade obsahuje. Z návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia je zrejmé, komu je adresované (Krajskému súdu v Košiciach ako vecne a miestne príslušnému súdu), akej veci sa týka (uviedenie spisovej značky sp. zn. 4Cb/1/2013, pod ktorou sa vedie konanie vo veci samej), označenie strán a aj čoho sa návrhom na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia žalobca domáha (zriadenia záložného práva na v návrhu špecifikovaných nehnuteľnostiach vo vlastníctve žalovaného 2/). Rovnako je z návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zrejmé, z akých skutočností odvodzuje svoj nárok, a to aj s odkazom na znalecký posudok č. 45/2002 z 29. novembra 2002, ako aj na základe akej skutočnosti môže byť podľa žalobcu ohrozená budúca exekúcia.

52. Skutočnosť, že žalovaný 2/ považuje v odvolaní opísanie rozhodujúcich skutočností pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, ako aj dôvodnosť nároku žalobcu za nehodnoverné a zavádzajúce, nemajú za následok neúplnosť podaného návrhu. To isté platí aj o tvrdení odvolateľa o neexistencii uplatneného nároku. O vadu návrhu môže ísť v prípade, ak neobsahuje opísanie rozhodujúcich skutočností, ktorými navrhovateľ odvodzuje potrebu nariadenia zabezpečovacieho opatrenia, alebo ak neobsahuje opísanie skutočností hodnoverne osvedčujúcich dôvodnosť a trvanie nároku. Odvolateľom namietané skutočnosti môžu mať význam pre posúdenie vecnej správnosti rozhodnutia (či bol daný dôvod pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia), nie však pre záver o neúplnosti návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia.

53. Čiastočne neurčité môže byť tvrdenie žalobcu v návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, v ktorom dôvodnosť svojho nároku okrem presne označeného znaleckého posudku a tabuľky s výpočtom

nároku žalobcu odvodzoval od doposiaľ produkovaných - avšak v návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia nešpecifikovaných - dôkazov. Táto skutočnosť sama o sebe nezakladá neurčitost' podaného návrhu, navyše keď dôvodnosť svojho nároku odvodzoval od znaleckého posudku č. 45/2002 z 29. novembra 2002.

54. Odvolací súd nemôže priznať úspech ani tvrdeniu žalovaného 2/, že žalobca v rozpore s ustanovením § 326 ods. 2 C. s. p. nepriložil k návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia dôkazy, na ktoré sa odvolával, konkrétne znalecký posudok č. 45/2002 z 29. novembra 2002. Žalobca síce k návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia znalecký posudok č. 45/2002 z 29. novembra 2002 nedoložil, avšak povinnosť uvedenú v ustanovení § 326 ods. 2 C. s. p. nie je možné vnímať striktné formálne, ako sa toho dožaduje odvolateľ. Pri posudzovaní splnenia zákonom predpísaných náležitostí je potrebné vychádzať aj zo skutočností, či v prípade, keď bol návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia v rámci prebiehajúceho konania, žalobca listinné dôkazy - na ktoré sa odvoláva v návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia - nepredložil súdu už v skoršom štádiu konania vo veci samej. Bolo by v rozpore s požiadavkou hospodárnosti konania, ak by bola strana sporu povinná tie isté listinné dôkazy dokladať do spisu opakovane, len aby bola formálne naplnená povinnosť stanovená zákonom. V takom prípade pre naplnenie účelu zákona (vrátane ustanovenia § 326 ods. 2 C. s. p.) postačuje, ak strana vo svojom procesnom návrhu poukáže na listinné dôkazy, ktoré predložila súdu v skoršom priebehu konania.

55. Z obsahu predloženého súdneho spisu má odvolací súd preukázané, že žalobca znalecký posudok č. 45/2002 z 29. novembra 2002 predložil na pojednávaní uskutočnenom Krajským súdom v Bratislave dňa 11. januára 2005 (č. l. 658 a nasl. súdneho spisu), pričom znalecký posudok bol žalovanému 2/ doručený už v skoršom priebehu konania. Žalovaný 2/ je teda dostatočne oboznámený s obsahom predmetného znaleckého posudku. Z tohto dôvodu nemožno považovať návrh žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia za neurčitý. V tejto súvislosti taktiež neobstojí námietka žalovaného 2/ týkajúca sa nezákonnosti predloženého znaleckého posudku. V konaní o nariadenie zabezpečovacieho opatrenia súd dokazovanie nevykonáva, a to aj s ohľadom na lehoty, v ktorých je súd povinný rozhodnúť (viď § 328 ods. 2 C. s. p. - súd rozhodne najneskôr do 30 dní od doručenia návrhu). Rozhodujúce skutočnosti sa pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia len osvedčujú. Otázka zákonnosti znaleckého posudku je významná pre rozhodovanie vo veci samej, kedy bude súd prvej inštancie povinný vysporiadať sa s námietkami žalovaného.

56. V rozhodovanej veci nebolo konanie zaťažené ani prekážkou veci rozhodnutej. Podľa ustanovenia § 344 C. s. p. v spojení s § 329 ods. 3 C. s. p. môže predchádzajúce zamietajúce rozhodnutie predstavovať prekážku rozhodnutej veci pre rozhodnutie o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, ak nedôjde k zmene rozhodujúcich skutočností. V rozhodovanej veci doposiaľ súd prvej inštancie nerozhodoval o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, preto je táto námietka žalovaného 2/ neopodstatnená.

57. Nad rámec uvedeného odvolací súd uvádza, že pokiaľ žalovaný 2/ videl prekážku rozhodnutej veci v uznesení Krajského súdu v Bratislave z 20. novembra 2002, sp. zn. 35Cb/1/1999 o zamietnutí návrhu žalobcu na nariadenie predbežného opatrenia, inštitút zabezpečovacieho opatrenia nepredstavuje nástupcu inštitútu predbežného opatrenia, ktorý bol upravený v ustanoveniach § 74 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30. júna 2016. Uvedený záver vyplýva z celkového ponímania zabezpečovacieho opatrenia, pri ktorom sa upúšťa od chápania inštitútu dočasnosti a nepredstavuje ani provizórnu (predbežnú) ochranu, ktorá bola charakteristická pre inštitút predbežných opatrení. Cieľom zabezpečovacieho opatrenia je posilnenie postavenia veriteľa zriadením záložného práva na špecifikovaný majetok dlžníka na zabezpečenie jeho pohľadávky, ktorá môže byť v budúcnosti judikovaná (prípadne už judikovaná bola) s tým, aby sa zamedzilo hrozbe neuspokojenia pohľadávky veriteľa. Z tohto dôvodu nemôže skoršie rozhodnutie o zamietnutí návrhu na nariadenie predbežného opatrenia predstavovať prekážku právoplatne rozhodnutej veci pre rozhodovanie súdu o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, a to viac v prípade, ak rozhodujúca skutočnosť (znalecký posudok č. 45/2002 z 29. novembra 2002), od ktorej žalobca odvodzuje svoj nárok, bola v konaní uplatnená neskôr, ako bolo

vydané rozhodnutie o zamietnutí návrhu na nariadenie predbežného opatrenia (dňa 20. novembra 2002).

58. Ako neopodstatnenú vyhodnotil odvolací súd aj námietku žalovaného 2/ týkajúcu sa vydania napadnutého uznesenia v rámci prerušeného konania. Krajský súd v Bratislave uznesením z 25. júna 2009, sp. zn. 35Cb/1/1999 predmetné konanie prerušil do právoplatného skončenia konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 1Cbm/43/2004. Samotný odvolateľ uviedol, že konanie vedené na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 1Cbm/43/2004 bolo uznesením z 22. októbra 2009, č. k. 1Cbm/43/2004-68 zastavené, čím odpadol dôvod na prerušenie predmetného konania. Tvrdenie odvolateľa, že mu uznesenie z 22. októbra 2009, č. k. 1Cbm/43/2004-68 nebolo doručené, považuje odvolací súd za účelové. V skoršom priebehu konania túto skutočnosť žalovaný 2/ nenamietal, navyše o existencii uznesenia z 22. októbra 2009, č. k. 1Cbm/43/2004-68 má žalovaný 2/ vedomosť, z čoho je zrejmé, že mu muselo byť doručené.

59. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. a/ C. s. p. uvádzaný žalovaným 2/ nebol daný, nakoľko sa neprejavila žiadna z namietaných vád spočívajúcich v nedostatku procesných podmienok pre rozhodnutie o návrhu žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia.

60. Ako opodstatnenú naopak vyhodnotil odvolací súd námietku žalovaného 2/ týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia odvolaním napadnutého uznesenia.

61. Podľa ustanovenia § 220 ods. 2 C. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax.

62. V zmysle ustanovenia § 236 C. s. p. v písomnom vyhotovení uznesenia súd uvedie označenie súdu, ktorý ho vydal, označenie strán a ich zástupcov, označenie prejednávaneho sporu, výrok, stručné odôvodnenie, poučenie o odvolaní a deň a miesto vydania uznesenia.

63. Zákon pre odôvodnenie uznesenia stanovuje nižšie kvalitatívne podmienky, ako je to v prípade rozsudku, avšak aj napriek tomu musí byť z odôvodnenia uznesenia zrejmé, prečo súd rozhodol tak, ako je uvedené v jeho výrokovej časti. Z odôvodnenia uznesenia musí byť zrejmé, či boli splnené zákonom splnené predpoklady pre vydanie konkrétneho typu rozhodnutia. Uvedené platí aj v prípade rozhodovania súdu o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, kedy súd rozhoduje v zásade bez výsluchu a vyjadrení strán, pričom vychádza v zásade len zo skutočností, ktoré uviedol navrhovateľ v návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. Ak súd návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia vyhovie, musí v odôvodnení svojho rozhodnutia vysvetliť, že boli splnené všetky zákonné podmienky, a to návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, spôsobilý predmet záložného práva, záložné právo musí zabezpečovať peňažnú pohľadávku a musí byť daná obava z budúceho zmarenia (ohrozenia) exekúcie. Pokiaľ odôvodnenie rozhodnutia súdu o zabezpečovacom opatrení tieto dôvody neobsahuje, je rozhodnutie nepreskúmateľné, v dôsledku čoho je porušené právo strany sporu na spravodlivý proces.

64. Odvolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo sporovej strany na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak), prípadne skutočnosťami dôležitými pre vydanie rozhodnutia s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (viď napr. rozhodnutie Európskeho ESĽP Kraska proti Švajčiarsku z 29. apríla 1993, nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 410/06).

65. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že právna úprava neodkladných a

zabezpečovacích opatrení na rozdiel od právnej úpravy predbežných opatrení účinnej do 30. júna 2016 (§ 76 ods. 4 O. s. p.) neupravuje možnosť súdu v prípade vyhovieť návrhu na nariadenie neodkladného, resp. zabezpečovacieho opatrenia uviesť v odôvodnení rozhodnutia, že sa stotožňuje so skutkovými a právnymi dôvodmi návrhu s tým, že nemusí ďalšie dôvody uvádzať. Naopak súd je povinný v odôvodnení svojho rozhodnutia uviesť, na základe čoho dospel k záveru, že sú splnené podmienky pre vyhovieť návrhu na nariadenie neodkladného, resp. zabezpečovacieho opatrenia (viď bod 63 vyššie).

66. Odvolací súd konštatuje, že z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplyva, na základe čoho mal za preukázanú základnú podmienku pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, a to obavu ohrozenia, resp. zmarenia budúceho výkonu exekúcie.

67. Súd prvej inštancie videl ohrozenie budúceho výkonu exekúcie v skutočnosti, že žalovaný 1/ je obchodnou spoločnosťou so sídlom na Cypre, ktorá nemá zvoleného právneho zástupcu, a z tohto dôvodu je potrebné prekladať všetky listiny adresované žalovanému 1/ do anglického jazyka. Zároveň ako obavu z ohrozenia budúceho výkonu exekúcie videl krajský súd v tom, že žalovaný 2/ podáva odvolanie proti každému rozhodnutiu súdu prvej inštancie s cieľom oddialiť konanie vo veci samej, rozhodnutia o priznaní oslobodenia od súdnych poplatkov žalobcovi.

68. Uvedené závery súdu prvej inštancie nie sú ničím podložené a nezodpovedajú ani návrhu žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia z 23. februára 2017, v ktorom žalobca odôvodnil obavu z ohrozenia budúceho výkonu exekúcie úplne inými skutočnosťami (predaj prevádzky žalovaného 2/, ktorý môže mať vplyv platobnú schopnosť žalovaného 2/).

69. Zároveň odvolací súd uvádza, že z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplyva, ako dospel k záveru, že dôvodom pre zriadenie záložného práva na majetok žalovaného 2/ majú byť okolnosti týkajúce sa žalovaného 1/ ako zahraničnej právnickej osoby.

70. Dôvodom pre vyhovieť návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia nemôže byť ani samotná dĺžka konania. Odvolací súd poukazuje na čl. 17 Základných zásad, na ktorých je Civilný sporový poriadok postavený, ktorý obsahuje imperatív pre postup súdu, ktorý ma postupovať tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prieťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

71. Odvolací súd sa stotožňuje s tvrdením žalovaného 2/, že tvrdenie krajského súdu o podaní odvolaní proti rozhodnutiam súdu s cieľom oddialiť rozhodnutie vo veci samej nemá oporu v žiadnom zákonom ustanovení. Je síce pravdou, že podaním opravného prostriedku proti rozhodnutiu súdu a následným predložením veci na rozhodnutie nadriadenému súdu dochádza k predĺženiu súdneho konania, avšak podaním odvolania ako riadneho opravného prostriedku proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie žalovaný 2/ ako strana sporu realizuje procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Realizácia procesných oprávnení sporovou stranou nemôže byť v jej neprospech. Jedinú výnimku predstavuje čl. 5 Základných zásad, na ktorých je Civilný sporový poriadok postavený, podľa ktorého zjavné zneužitie práva nepožíva právnu ochranu. Súd môže v rozsahu ustanovenom v tomto zákone odmietnuť a sankcionovať procesné úkony, ktoré celkom zjavne slúžia na zneužitie práva alebo na svojvoľné a bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva, alebo vedú k nedôvodným prieťahom v konaní. Tento postup však musí byť súdom dostatočne odôvodnený. Pokiaľ ide o argumentáciu krajského súdu o podaní odvolania proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ktorým bolo žalobcovi priznané oslobodenie od súdnych poplatkov, odvolací súd uvádza, že oddialenie rozhodnutia vo veci samej predložením predmetného odvolania na rozhodnutie odvolaciemu súdu zavinil súd prvej inštancie a nie žalovaný 2/. Odvolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že síce žalovaný 2/ nebol oprávnený na podanie odvolania proti uvedenému rozhodnutiu, avšak rozhodnutie o odvolaní nebránilo súdu prvej inštancie pokračovať v konaní a v zmysle ustanovenia § 209 ods. 2 O. s. p. účinného do 30. júna 2016 mal súd prvej inštancie predložiť predmetné odvolanie na rozhodnutie odvolaciemu súdu až po vydaní rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

72. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd uvádza, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie neobsahuje dôvody, pre ktoré by bolo možné dospieť k záveru o splnení zákonných podmienok pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia (konkrétne o obave z ohrozenia budúceho výkonu exekúcie) a dôvody uvádzané súdom prvej inštancie s rozhodnutím o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia nesúvisia (viď body 69, 70 a 71 vyššie). Odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie je preto nepreskúmateľné. Z tohto dôvodu žalovaný 2/ opodstatnene namietal, že mu súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uplatňoval jemu patriace procesného práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom tento nedostatok nie je možné odstrániť v odvolacom konaní. Preto je potrebné napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

73. Napriek skutočnosti, že odvolací súd dospel k záveru, že žalovaný 2/ opodstatnene namietal porušenie práva na spravodlivý proces, čo je dôvodom na zrušenie odvolaním napadnutého rozhodnutia, sa najvyšší súd s poukazom na ustanovenie § 393 ods. 3 C. s. p. zaoberal aj ďalšími odvolateľom uvádzanými odvolacími dôvodmi, ku ktorým v stručnosti uvádza nasledovné:

74. K odvolateľom uvádzanému odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. c/ C. s. p. odvolací súd uvádza, že tento v konaní nebol preukázaný. Pokiaľ ide o dôvody, pre ktoré majú byť vo veci rozhodujúci sudcovia krajského súdu JUDr. Vladimír Hrib, PhD., JUDr. Janka Kočíšová a JUDr. Slávka Maruščáková vylúčení, odvolací súd uvádza, že tieto dôvody sú totožné ako s dôvodmi, ktoré žalovaný 2/ uviedol v námietke zaujatosti vznesenej proti uvedeným sudcom zo dňa 7. apríla 2017. Tieto dôvody boli už predmetom rozhodovania najvyšším súdom, ktorý uznesením z 26. apríla 2017, sp. zn. 3Ndob/4/2017 rozhodol tak, že sudcovia Krajského súdu v Košiciach JUDr. Vladimír Hrib, PhD., JUDr. Janka Kočíšová a JUDr. Slávka Maruščáková nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na súde prvej inštancie pod sp. zn. 4Cb/1/2013.

75. Neobstojí ani tvrdenie žalovaného 2/ o nesprávnom obsadení súdu, keďže vo veci rozhodoval trojčlenný senát a nie samosudca, ako by tomu bolo v prípade, ak by o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia rozhodoval okresný súd.

76. Podľa ustanovenia § 44 ods. 2 C. s. p. na krajskom súde koná a rozhoduje senát. Vzhľadom na uvedené zákonné ustanovenie bol súd správne obsadený, keď na súde prvej inštancie rozhodoval o návrhu žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia trojčlenný senát.

77. Ako neopodstatnené vyhodnotil odvolací súd námietky žalovaného 2/ týkajúce sa nesprávneho právneho posúdenia, pokiaľ ide o nedostatok aktívnej vecnej legitimácie žalobcu, spornosť výšky uplatneného nároku, premlčanie nároku žalobcu, nemožnosť uplatňovať súčasne právo na zaplatenie zmluvnej pokuty a nárok na náhradu škody a nezákonnosť žalobcom predloženého znaleckého posudku č. 45/2002 z 29. novembra 2002. Uvedené námietky žalovaného 2/ sa týkajú konania vo veci samej a budú predmetom dokazovania (viď aj bod 55 vyššie). V rámci rozhodovania o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia sa rozhodujúce skutočnosti osvedčujú, pričom z návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia je zrejmé, že žalobca osvedčil nárok, ktorému žiadal priznať ochranu zabezpečovacím opatrením.

78. K nesprávne mu záveru o existencii obavy z ohrozenia exekúcie najvyšší súd konštatuje, že v tejto časti je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné (viď bod 72 vyššie), čo je dôvodom pre zrušenie uznesenia súdu prvej inštancie, preto nie je možné posúdiť správnosť záverov krajského súdu o existencii obavy z ohrozenia exekúcie. Odvolací súd zároveň uvádza, že pri skúmaní obavy budúceho zmarenia exekúcie musí súd vychádzať z konkrétnych okolností prípadu pričom musí zohľadniť aj zásadu proporcionality. Zásah do majetkových pomerov dlžníka musí byť primeraný výške pohľadávky, na ktorej zabezpečenie súd zriaďuje záložné právo. Zabezpečenie majetku nesmie byť v zjavnom nepomere k uplatňovanej pohľadávke.

79. Žalovaný 2/ v odvolaní neopodstatnene namietal neurčitost' výroku súdu prvej inštancie. Neurčitost' výroku videl žalovaný 2/ v nesprávnej špecifikácii pozemkov podľa katastrálneho zákona, ako aj v nesprávnom označení katastrálneho odboru, ktorý neexistuje, keďže podľa odvolateľa neexistuje odbor katastrálny pre okres M. C.. Odvolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že odvolateľom vytýkané nedostatky nepredstavovali prekážku pre zapísanie zriadeného záložného práva príslušným katastrálnym odborom na nehnuteľnosti vo vlastníctve žalovaného 2/ zapísané na liste vlastníctva č. XXX a na liste vlastníctva č. XX nachádzajúcich sa v obci M., katastrálne územie K. vrátane uvedenia, v prospech akého veriteľa bolo záložné právo zriadené (v prospech žalobcu). Odvolateľ neopodstatnene namietal aj neurčitost' výroku uznesenia súdu prvej inštancie pokiaľ ide o list vlastníctva č. XXXX, ktorý podľa jeho názoru neexistuje. Odvolací súd má za preukázané, že list vlastníctva č. XXXX v okrese M., obec F. (nie F. - ako nesprávne uvádza žalovaný 2/), katastrálne územie F. (nie F. - ako nesprávne uvádza žalovaný 2/) existuje a nachádzajú sa na ňom nehnuteľnosti vo vlastníctve žalovaného 2/.

80. Ako neopodstatnenú považuje odvolací súd aj námietku žalovaného 2/ týkajúcu sa toho, že vo výroku uznesenia súdu prvej inštancie nie je uvedený subjekt, v prospech ktorého je zriadené záložné právo. Keďže konanie o zabezpečovacom opatrení je konaním návrhovým, je osobou oprávnenou zo zriadeného záložného práva navrhovateľ, ktorý podal návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia.

81. K námietke odvolateľa, že v rozpore s ustanovením § 343 ods. 1 C. s. p. napadnuté uznesenie neobsahuje označenie peňažnej pohľadávky, v prospech ktorej bolo záložné právo zriadené, odvolací súd uvádza, že v ustanovení § 343 ods. 1 C. s. p. zákon neukladá súdu povinnosť uvádzať označenie peňažnej pohľadávky, ktorá je zabezpečená záložným právom. Pokiaľ ide o samotnú výšku pohľadávky zabezpečenej sudcovským záložným právom, je zrejmé, že pri určení výšky zabezpečenej pohľadávky sa vychádza z výroku rozhodnutia súdu vo veci samej, ktorým bol priznaný nárok veriteľa zabezpečený záložným právom.

82. Nakoľko súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom žalovanému 2/ znemožnil, aby uplatňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom tento nedostatok nebolo možné odstrániť v odvolacom konaní, odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b/ C. s. p. zrušil a v súlade s § 391 ods. 1 C. s. p. mu vec vrátil na ďalšie konanie.

83. V ďalšom konaní bude povinnosťou súdu prvej inštancie posúdiť, či sú splnené zákonné podmienky pre vyhovieť návrhu žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, najmä, či je daná obava z ohrozenia, resp. zmarenia budúceho výkonu exekúcie, a to aj s ohľadom na primeranosť zásahu do majetkových pomerov žalovaného 2/ k výške uplatňovanej pohľadávky. Zároveň bude povinnosťou súdu prvej inštancie svoje rozhodnutie náležite odôvodniť, aby bolo preskúmateľné a zrozumiteľné.

84. Súd prvej inštancie je v ďalšom konaní viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 C. s. p.)

85. O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci (§ 396 ods. 3 C. s. p.)

86. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu dovolanie nie je prípustné (§ 419 a nasl. C. s. p.).